

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR
JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Parti fra Møllehuset, Frederikshavn

JESU KRISTI KIRKE AF
SIDSTE DAGES HELLIGE
SKANDINAVIENS STJERNE

GRUNDLAGT 1851.

Nr. 14.

15. Juli 1939

88. Aarg.

INDHOLD:

	SIDE
Præsident Garffs Tale ved Ungdomsstævnet	211
Medborgerskab i Guds Rige af Gustive O. Larson	214
De tre Grader af Herlighed af Melvin J. Ballard	217
Grev Tolstoi og Mormonismen af Thomas J. Yates	221
Fra Missionsmarken	223

KOMMENDE ARTIKLER —

Den Danske Missions Historie

Mark B. Garff,
Redaktør

Orson B. West,
Medredaktør

Adresse:
Priorvej 12 København F.

SKANDINAVIENS STJERNE,
Organ for den danske Mission
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige, udkommer den 1. og 15.
hver Maaned. Pris 25 Øre pr.
Nummer, 6 Kr. pr Aar.

Præsident Garffs Tale ved Ungdomsstævnet

(Sluttet)

»Thi se, det er ikke tjenligt, at jeg skal give Befaling i alle Ting; thi den, der er tvungen til alle Ting, han er en lad og ikke en vis Tjener, hvorfor han ingen Belønning faar. Sandelig siger jeg, at Menneskene burde arbejde med Iver for en god Sag, gøre mange Ting af deres egen fri Vilje og bevirke megen Retfærdighed, thi Evnen have de til at handle efter eget Tykke. Og saafremt Menneskene gøre det Gode, skulde de ingenlunde miste deres Løn. Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet, og hører en Befaling med et tvivlende Hjerte og sendrægtigt adlyder den, er under Fordømmelse. Hvo er jeg, siger Herren, der har forjættet og ikke opfyldt Forjættelsen? Jeg befaler, og Mennesket adlyder ikke; jeg genkalder, og de erholde ikke Velsignelsen. Da sige de i deres Hjerter: Dette er ikke Herrens Gerning; thi hans Forjættelser blive ikke opfyldte. Men ve saadanne; thi deres Løn venter dem nedenfra og ikke ovenfra.«

Lad Herrens Ord være tilstrækkelige for os alle. Lad os adlyde; lad os i dette Liv modtage det, som Herren har lovet os.

Lad mig læse det, som eders Profet har sendt til eder:

»Jeg bekendtgjorde her i Præstedømsmødet i Aftes, og jeg bestemte mig til at gentage det her, at vi forventer, at alle Medlemmer, som har Stillinger, til fra denne Dag at være fulde Tiendebetalere, og til fuldt og helt at holde Visdomsordet, og vi beder alle Embedsmænd i Kirken og alle Medlemmer af Hovedbestyrelser og lokale Bestyrelser, hvis de ikke lever Evangeliet og ærligt og samvittighedsfuldt betaler deres Tiende, at de da vil trække sig tilbage, medmindre de da fra denne Dag vil leve i Overensstemmelse med disse Fordringer.

Intet Menneske kan prædike Visdomsordet ved Guds Aand, som ikke efterlever det. Intet Menneske kan ved Guds Aand prædike Evangeliet, medmindre det Menneske lever sin Religion; og med det store Føretagende, som vi har liggende foran os nu, maa vi forny vor Loyalitet overfor Gud, og jeg tror foruden Skygge af Tvivl, at Gud inspirerer og velsigner os, naar vi er ærlige overfor ham. Vi ønsker ikke i Dag en Gentagelse af, hvad Skriften fortæller os var Stil-

lingen i fordums Tid, hvori Herren erklærer, at han var blevet bedraget paa Grund af Folkets Misligholdelse til at leve under den økonomiske Lov, som Gud har givet.

Jeg beder af hele mit Hjerte, at Gud vil give enhver Mand og Kvinde, som har en Stilling i Kirken, Lyst til fra denne Dag at forny sine Pagter med Gud, til at leve sin Religion; og hvis vi er for svage til at gøre disse Ting, skulde vi lade os afløse og lade andre tage vor Plads.

Det er blevet os fortalt, at Visdomsordet er af en saadan Beskaffenhed, at det kan efterleves af »de svage, ja, de allersvageste blandt de Hellige.« Jeg har hørt, at nogle Medlemmer af Hovedbestyrelserne, efter at Forbudet blev hævet, skulde have sagt: »Nu tror jeg, at jeg er berettiget til at drikke et Glas Øl.« Ingen Sidste Dages Hellig er berettiget til noget, som er i Modstrid med Herrens Vilje.

Jeg ønsker, at I skal vide, at det ikke gør mig noget personligt, men som Vogter af Flokken, er Dagen kommet, — efter min og mine nærmeste Medarbejderes Mening — da vi skulde leve i Overensstemmelse med dette store Værk og tjene Gud af hele vort Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, hvis vi skulde udføre det, som Herren ønsker, vi skal.«

Vi kan nok mærke, hvem det er, der er tilfreds med Livet, hvem der er glad for Kirken, og hvem der arbejder for Kirken? Det er altid dem, der er villige til at holde disse Ting og ikke strider imod Guds Vilje.

Jeg vil opmuntre eder, mine Søsken, til at vise særlig Hensyn til dette Princip; thi det har en større Betydning, end vi kan fatte og forstaa.

Jeg har gjort eder opmærksom paa disse Punkter; thi disse Principper maa betragtes af enhver Sidste Dages Hellig, der vil opnaa Fuldkommenhed og Tilfredshed i dette Liv. Adlydelse af dem vil bringe aandelig Vækst og Fremgang saavel som Sukes i Livet i baade timelig og aandelig Henseende. Lad ingen bedrage eder, siger Paulus til Galaterne i sit Brev til dem (6—7 Kap.).

Tak Gud, fordi han har skænket eder Troens Gave. Bed til Herren, om han vil skænke eder Kraft til at udføre gode Gerninger; thi eders Tro hjælper eder ikke, hvis I ikke viser den ved at udføre gode Gerninger.

Mesteren sagde i sin store Bjergprædiken: »Derfor af deres Frugter skal I kende dem — —« »Og ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal komme ind i Himmerriges Rige; men den, der gør min Faders Vilje, som er i Himlen.«

Kyskhed, Ærlighed, Helligholdelse af Sabbaten, Tiende,

Visdomsordet vil frembringe gode Frugter i ethvert Menne-skes Hjerte og Liv.

De, der strider imod disse Principper, Guds aabenbarede Sandheder, vil ikke og kan ikke nyde Livet, ej heller kan deres Samvittighed blive rolig.

Jeg har talt til eder saaledes, fordi jeg ønsker, at enhver Sidste Dages Hellig vil forbedre sig, saaledes at han vil finde Glæde i dette Liv og sikre sig en Frelse i det tilkom-mende.

Lad mig opløfte min Røst til eder og sige, at jeg har stor Tillid til dette Folk, stor Tillid til Ungdommen indenfor Kirken. Jeg er sikker paa, at mange vil sejre over den On-des Magt, at mange vil holde Zions Banner, Zions Standar-der, Kirkens Tro og de Sandheder, vi altid har kæmpet for. Lad mig sige til mine unge Venner, at Herren har lovet eder, at dette *Evangelium aldrig skal* blive borttaget, ej heller skal det gives til et andet Folk. Derfor er vi sikre paa, at vi skal sejre over alt det onde og over al Ugudelig-hed. Herren har sagt: »*I er Verdens Lys.*« Lad os ikke sæt-te vort Lys under en Skæppe. Men lad alle Mennesker vi-de, at I er Sidste Dages Hellige. Det er paa denne Maade, at I kan vise eders Kærlighed til Gud, til Kirken og til eders Medmennesker. Lad Zions Banner vaje. Lad denne Kirkes Ungdom bære det frem. Gud give eder Kraft dertil.

Foto-Konkurrencen.

Hovedbestyrelsen beder os meddele, at der ikke vil blive uddelt Præmier i Foto-Konkurrencen, da der ikke inden for den fastsatte Frist er indkommen kvalificerede Billeder.

Hvert Menneske maa staa paa egne Ben i Evangeliet, maa vide for sig selv, at det er sandt og for sig selv følge dets Anvisninger. Alt for mange Sidste Dages Hellige kender kun Evangeliet overfladisk og undersøger ikke for at faa en fuld og bestemt Kundskab for sig selv. Deri gør de modsat af Evangeliets Anmodning, som opfordrer os til at søge efter Visdom og bede til Gud.

Ældste John A. Widtsoe, af de Tolvs Raad.

Medborgerskab i Guds Rige

— af Præsident Gustive O. Larson. —

Der fortælles en Historie om en Mand, der foer vild i Ødemarken og laa døende af Tørst. Paa Grund af sin Hjælpeløshed kunde han ikke undfly den brændende Sols Tortur. Der kom en rejsende forbi, som fandt ham. Denne havde en Feltflaske med sig. Nogle faa Draaber af det vederkvægende Vand gav den døende nyt Liv, som snart rejste sig op og med fornyede Kræfter og Haab begav sig fremad mod sit Bestemmelsessted. Den døende Mand var altfor hjælpeløs til selv at kunne redde sig. Den fremmede muliggjorde hans Redning ved Hjælp af det livgivende Vand. Den andens Gave gjorde det saaledes muligt for ham ved egne Anstrengelser at redde sig. Dette er Jesu Kristi Evangeliums Filosofi. Mennesket er hjælpeløst og kan ikke af sig selv opnaa Frelsen. Men ved Hjælp af Jesu Kristi Evangeliums livgivende Vand kan det ved egne Bestræbelser opnaa Frelsen.

Kristne Prædikanter taler ofte om Frelsen, som om den var en Slags magisk Kraft, en Gave fra Himlen til den angerfulde Synder, en Kraft, som ganske pludseligt førte ham ind i Guds Rige. De taler om at blive »frelst«, som om det var noget, der opnaaedes paa et Øjeblik, i Stedet for at det er et helt Livs Arbejde. De taler, som om Frelsen var noget, der kommer udefra, i Stedet for en Udvikling indefra. Jesus lærte ikke, at Frelsen var noget, som beholdtes automatisk af Guds Naade, uden at den var noget, der muliggjordes gennem Guds Naade. Han gjorde det muligt for Mennesket at opnaa Frelse, dersom det lever et retfærdigt Liv og retter sig efter Frelsensplanens Forskrifter. Den troende kommer ind i Guds Rige ved Tro paa Jesus Kristus, Omvendelse fra Synd samt Daab til Syndernes Forladelse.

Men Jesus standsede ikke ved disse Indtrædelsesfordringer. Han lagde meget stor Vægt paa de nødvendige Kvalifikationer for Medborgerskabet. Et kinesisk Ordsprog siger: »Vær ikke saa forlegen for at faa en god Plads som at vise dig værdig til en saadan Stilling.«

Engang imellem hænder det, at de, der udgiver sig for at være kristne, tænker saa meget paa selve Indtrædelsesfordringerne til Guds Rige, at de glemmer, hvad der videre fordres for at være Medborgere i det samme. Jesus mindede indtrængende sine Disciple om, at de maatte faa et nyt Sind og leve et nyt Liv. Han nævnte visse Karakteregenskaber, som hvert Medlem skulde udvikle. Lad os dvæle ved otte af

disse Egenskaber, som er fremstillet i de saakaldte Salighedsløfter.

Salige ere de fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres: Ingen kan nyde fuldt Medborgerskab i Guds Rige, som ikke er ydmyg og villig til at lære samt fri for skadelige Fordomme. Den, der har indstillet sig efter Guds Riges Fordringer, er altid modtagelig for Sandheden, naar og hvor den kommer. Et saadant Medlem har samme Opfattelse som Goethe, der sagde, at et Menneskes Fordomme er Tyve; de røver noget fra det.

Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales: Visseligt er det sandt, at Sorgen kan have noget godt ved sig, men i disse Ord sammenfatter Jesus ikke Sorg med Lykke. Snarere er det, som om han sagde, at velsignet er det Menneske, som virkelig er ked af de Fejl, det har begaaet og omvender sig fra dem samt lever et retfærdigt Liv. Det finder Trøst i at tage imod en ny Lejlighed til at gøre godt. Vi kan ikke grundlægge noget bedre og bygge sikkert derpaa, førend vi ser os selv, som vi virkelig er. Jesus sammenlignede den selvretfærdige Farisæer med den angerfulde Tolder og sagde: »Denne gik bort, mere retfærdiggjort end den anden. Thi hver den, som ophøjer sig selv, skal fornedres, men den, der fornedrer sig, skal ophøjes.«

Salige ere de sagtmodige, thi de skulle arve Jorden: Mennesker tager ofte Fejl, naar de tror, at de, der indtager store Stillinger i Samfundet, er de lykkeligste. Man glemmer, at ydre Forhold ikke afgør en Persons Lykke eller Storhed. Det er noget, som maa komme indefra. »Selvagtelse, Selverkendelse og Selvbeherskelse — disse tre,« sagde Tennyson, «fører til den højeste Magt.» Mesteren sagde til sine Disciple, som opmaalte Storheden alene med Verdens Maalestok: »Om nogen vil være den første, saa skal han være den sidste af alle og alles Tjener.«

Salige ere de, som hungrer og tørste efter Retfærdigheden, thi de skulle mættes: Et oprigtigt Ønske efter at opnaa de højeste Karakteregenskaber vil faa sin Belønning. Som et Menneske tænker, saadan er det. Hinduerne kalder Virkningerne af et Menneskes Handlinger i Livet for »Karma« og citerer fra deres Religionsfilosofi: Som man handler og opfører sig, saadan bliver man. Den, som gør godt, bliver god, og den, der gør ondt, bliver ond. Man bliver god ved at gøre gode Gerninger og daarlig af onde Gerninger. Men nogle siger: »Mennesket bestaar (ikke af Handlinger) blot af Ønsker!« Som Svar paa dette siger jeg: »Som dets Ønsker er, saadan er dets Beslutning, som dets Beslutning er, saadan er dets Gerninger, og de Gerninger, det gør, gør det for sig selv.«

Salige ere de barmhjertige, thi dem skal vises Barmhjertighed: Der findes ingen Vej til Gud, som ikke gaar gennem Menneskehjertet. Fællesskab med Gud vindes ved Fællesskab med Menneskene. Venner vindes ved Venlighed og Hjælpsomhed, ægte Interesse og Sympati for andre.

Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud: Hvert Menneske skaber sin egen Verden ved sit Sindelag. Den, der er simpel og vulgær, ser blot det simple og lave; ja den rene af Hjertet kan se Gud i sine Medmennesker. Paulus spurgte: »Vide I ikke, at I er Guds Tempel, og at Guds Aand bor i eder? Om noget Menneske forurener Guds Tempel, ham skal Gud fordærve, thi Guds Tempel er helligt, og I er Guds Tempel.« Selv ved Agtelse for den menneskelige Personlighed kan man faa Del af Velsignelsen at se Gud i sine Medmennesker.

Salige ere de, som stifte Fred, thi de skulle kaldes Guds Børn: Had, Misundelse etc. er Ting, som fordærver selve Rødderne til det Rige, som forsøger at spire frem i hver Menneskesjæl. At aflægge de Hindringer, som Hadet og Mistroen har placeret mellem Individerne — dette sker ved at fremme gensidig Forstaaelse og god Vilje — er at staa i nært Forhold til vor himmelske Faders Værk.

Salige ere de, som ere forfulgte for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres: Livets højeste Udvikling og største Glæde ligger i at opofre sig for andre. »Den, som vinder sit Liv, skal miste det, og den, som mister sit Liv for min Sag, skal vinde det,« sagde Jesus. At miste sit Liv i en stor Sags Tjeneste, er at vinde Livet i al dets Rigdom. Den, hvis Liv bliver nyttigt ved Tjeneste, følger den Anvisning, Philip Brooks gav, nemlig: »Bed ikke om, at dit Liv maa blive let. Bed om at blive et stærkere Menneske. Bed ikke om Pligter i Forhold til dine Kræfter og Evner, bed om at faa Kraft i Forhold til dine Pligter.«

Der fortælles en Historie om en Mand, der kom til et fremmed Land paa Rejse til en vis Stad. Han mødte en lille Dreng paa Landevejen lige ved en Korsvej og spurgte ham: »Kan du sige mig, hvor Harrisville ligger?« Drengen pegede paa en af Vejene og sagde aabenhjertigt: »Nej, min Herre, jeg ved ikke, hvor Harrisville ligger, men der gaar Vejen, som fører dertil.« Jesus omtalte ikke til sine Disciple, hvor Guds Rige er, men han udpegede Vejen, som fører derhen. Og de otte Karakteregenskaber, som omtales i Salighedsløfterne, er ej de mindst vigtige Milepæle paa den store Vej, som fører til Frelse i Guds Rige.

De tre Grader af Herlighed

af Apostel Melvin J. Ballard

3. Artikel,⁴

Dette er hvad vi læser videre: »Lad derfor ingen rose sig af Mennesker, men hellere rose sig af Gud, som skal lægge alle Fjender under sine Fødder. Disse skal bo i Guds og Kristi Nærværelse i Evighed.«

Hvilken Verden af Vidunderlighed! Kan De fatte — De, der opnaar celestial Herlighed — det Privilegium at faa Lov til at dvæle i Guds og Kristi Nærværelse for evigt? Hvad betød det vel ikke — medens han var paa Jorden og prædikede — at have, om ikke Faderen, saa blot Sønnen? Det var det største Privilegium, Verden nogensinde har haft! Hvad vilde du give, om du i Dag kunde faa det Privilegium at staa foran Sønnen om ikke mer end fem Minutter? Du vilde give alt, hvad du ejer paa Jorden for at opnaa det. Kan du fatte den fulde Mening af denne Udtalelse, at de som opnaar celestial Herlighed skal være i Faderens og Sønnens Herlighed til evig Tid? Dette vilde i sig selv være Løn nok for vore Bestræbelser i at opnaa noget saa vidunderligt. Alle Jordens Skatte og Rigdomme kunde ikke betale for det, ikke engang Livet selv vilde være tilstrækkeligt til at betale for dette.

Jeg vil gerne give en Forklaring, saa De kan forstaa Guds Plan, som giver os Lov til at kunne dvæle i hans Nærhed. I Henhold til Mose Bog (Den kostelige Perle) har Herren ved og gennem sin Søn Jesus Kristus skabt utallige Verdener, lige saa utallige som Sandet ved Havets Bred. Uden Tvivl findes der Guds Skabninger paa hver eneste af dem, men hvordan kan han dvæle i alle disses Nærhed paa een Gang? Om De vil læse det 88. Kapitel og den sidste Del deraf, saa er Forklaringen der. Herren fortalte Joseph Smith, hvordan han ser og vogter over alle disse sine Riger, disse utallige Verdener og siger: »Jeg kender dem. Jeg tæller dem«. Moses ønskede at kende dem, men Herren sagde til Moses: »Jeg giver dig bare en Beretning om denne Verden«.

Jeg glæder mig over, at vi i den tilkommende Verden vil lære om Ting, vi aldrig drømte om. Herren rørte ved Josephs Forstand, da han sagde: »Se, disse er kendt for mig«. De er som en Mand, der ejede en stor Ager, hvortil han sendte en Del Mænd og gav dem Instruktioner om, hvad de skulde gøre og fortalte dem, at han vilde besøge dem i en bestemt Time. Han sendte igen en anden Gruppe Mænd ud og endnu en, og til hver af disse Grupper sagde han, at han vilde besøge dem i sin bestemte Time, indtil de alle var blevet gjort glade ved hans Nærværelse. Han vilde besøge dem, begyndende med den første og gaa ned til den sidste og saa videre i en evig Runde og i sin bestemte Tid.

Jeg antager, at dette er Grunden til Løftet om, at Kiistus skal være paa Jorden i et Tusinde Aar. Dette vil være vor Tid og naar han vil besøge os, og da antager jeg, som det staar i det 88. Kapitel, at han vil besøge andre Steder og Riger, dog medens han er borte vil vi ikke destomindre have Forbindelse med ham.

Hver eneste Mand og Kvinde, som gaar ind til den celestiale Herlighed vil finde, at de bor her paa Jorden — som vil blive gjort celestial — men den vil blive genkendt som den Jord, de levede paa. Hver eneste Mand og Kvinde, som opnaar denne Herlighed vil finde, at Jorden er som et stort Urim og Thummin, og naar de ser ind i den, vil de lære om alle Riger, som ligger under den Herlighed, den selv besidder, saa at alle Dybder er aabenbaret for dem. Aabenbaringen fortæller os, at hver eneste Sjæl, som kommer ind i denne Herlighed vil faa overdraget en hvid Sten, et Urim og Thummin af den reneste Slags. Ved Guds Gave og Kraft vil Ejeren af en saadan Sten være i Stand til at samle Kundskab fra alle Riger, saa at han kan forstaa alle Dybder og Højder. De, der opnaar den celestiale Herlighed vil faa dette Privilegium, og selv om Faderen og Sønnen ikke er til Stede, er det alligevel muligt for dem at samtale med dem, som er kommet ind i denne Herlighed, akkurat som den Helligaand nu udfører sit Arbejde og kan tilhviske Millioner paa engang, de som er blevet døbt og er kommet ind paa den Bølgelængde, saa at de kan være indstillede

paa et have den Helligaands Ledelse. Hver eneste Mand og Kvinde vil høre og dvæle i hans Nærværelse og til Stadighed modtage hans Instruktioener.

I Grunden skulde jeg ikke behøve at bruge svært megen Tid paa at faa Dem til at tro dette, naar vi til enhver Tid hører Menneskets Stemmer forstærket Tusinde Gange ved Menneskets Opfindelser. Om vi til enhver Tid kan gøre dette, hvad tror De saa ikke Gud kan gøre? Han ved saa meget mere, at det lidet vi ved blot er som en lille Rift i al den store Sandhed og Videnskab og Kundskab, som Gud besidder. Jeg kan nu forstaa lidt angaaende den vidunderlige Aabenbaring, da Frelseren viste sig for Nephiterne. De hørte en Stemme, og selv om det ikke var en stærk Stemme, var den alligevel saa tydelig og gennemtrængende, at den borede sig ind i ethvert Hjerte, saa at de alle skælvede. Nu forstaaer jeg, at Gud ved, hvordan det lader sig gøre. Skønt han ikke er til Stede, saa taler han, og alle de, for hvem Stemmen er bestemt, hører ham, og vil i deres bestemte Tid modtage Besøg af ham personlig og nyde hans Tilstedeværelse og Aand til evig Tid gennem Kommunikationsmidler. Jeg kan ikke engang begynde at fortælle Dem, hvad dette betyder — at nyde den Velsignelse og det Privelegium at dvæle i Kristi Nærhed for evig og altid.

Jeg kender den overvældende Glæde, som bliver Sjælen til Del, jeg ved hvilken Følelse, som kommer af at være i hans Nærværelse, endskønt blot for et Øjeblik. Jeg vilde give alt, hvad jeg er, og alt hvad jeg nogensinde vil blive for at nyde Glæden ved hans Nærværelse, at dvæle i hans Kærlighed og være samstemt med ham i alle Ting for evig og altid.

»Disse er de han skal bringe med sig, naar han skal komme i Himlens Skyer for at regere paa Jorden over sit Folk. Disse er de, som skal have Del i den første Opstandelse. Disse er de, som skal komme frem i de retfærdiges Opstandelse. Disse er de, som er kommet op paa Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, det himmelske Sted, det allerhelligste. Disse er de, som er kommet til Englens utallige Skarer, til Enoks og den førstefødtes almindelige Forsamling og Menighed. Disse er de retfærdige Mennesker,

som er fuldkommengjorte ved Jesus, den nye Pagts Midler, som udvirkede den fuldkomne Forsoning ved Udgydelse af sit eget Blod. Disse er de, hvis Legemer er celestiale.*

Jeg ønsker nu, at De vil huske paa dette, for jeg skal komme tilbage til det igen, lad mig bare sige, at et celestialt Legeme er helt forskelligt fra det terrestre og det telestiale.

»Disse er de, hvis Legemer er celestiale og hvis Herlighed er som Solens Glans, ja, Guds Herlighed, den højeste af alle, hvis Herlighed Solen paa Firmamentet er skrevet om som et Sindbillede«.

Det er de fundamentale Punkter og store Privilegier, Kravene og Betingelserne, som maa følges. Lad os et Øjeblik sammenligne denne og de andre Herligheder og hvad, der er beredt dem, som opnaar den. De er Faderens Børn, og dette er det, som vil blive deres. Jeg læser fra det 71 Vers.

»Og videre saa vi den terrestre Verden og se: disse er de, som er af den terrestre, hvis Herlighed er forskellig fra den førstefødtes Kirke, som har modtaget Faderens Fylde, ligesom Maanens Glans er forskellig fra Solens paa Firmamentet. Se, disse er de, som døde uden Loven«.

Jeg vil her fortælle Dem, at vi ikke kender til de Love og Betingelser, som Kandidaterne til den terrestre og telestiale Herlighed maa rette sig efter. Alt det, vi er blevet givet i Evangeliet som Daab, Haandspaalæggelse o.s.v. er alle Midler til Forberedelse til at bringe Mænd og Kvinder ind i den celestiale Herlighed. Jeg formoder, at efter dette Liv — i Aandeverdenen, blandt de store Skarer, som alle Faderens Børn og Kandidater til det Rige, jeg nu taler om — vil vi faa en klar Forstaaelse af, hvilke Principper, de maa rette sig efter. Vi ved selvfølgelig, at hvert Knæ skal bøje sig og bekende, at Jesus er Kristus. Der vil blive forlangt absolut Lydighed. Jeg tror, det er paa sin Plads, at vi helt og holdent stræber efter den celestiale Herlighed og intet mindre. Det vil altsaa blive Stedet for dem, som døde uden at kende Evangeliet.

(Fortsættes)

Grev Tolstoi og Mormonismen

af Ældste Thomas J. Yates.

Det var i Aaret 1900, da jeg studerede ved Cornell Universitet, at jeg var til Stede ved en offentlig Modtagelse til Ære for Dr. Andrew D. White, daværende Forenede Staters Ambassadør i Tyskland. Hver enkelt studerende blev personligt præsenteret for den Mand, som i sytten Aar havde været Cornell Universitetets første Rektor. Da jeg blev præsenteret som Mr. Yates fra Utah, spurgte Dr. White mig, om jeg var Mormon. Da jeg besvarede dette bekræftende, sagde han, at han

gerne vilde tale med mig igen. Som Følge deraf blev der truffet en Aftale om et Møde den følgende Søndag Aften.

Forfatteren.

ÆLDSTE YATES studerede ved Cornell Universitet og udførte en Mission i Staterne, før han blev immatrikuleret ved det ovennævnte Universitet. Det var under Studieaarene, at han oplevede den her skrevne Beretning. Artiklen fortæller, hvad der skete, da den russiske Filosof og Statsmand, Grev Leo Tolstoi, talte med Dr. Andrew D. White om Mormonerne.

Der fulgte nogle Dage, hvor jeg følte en vis Uro i Sindet. Hvad kunde Grunden være til, at den tidligere Rektor ønskede at træffe mig igen, blot fordi jeg var Mormon? Sandt at sige var der mange uvenlige Historier i Omløb om Mormonerne paa daværende Tidspunkt, men min Ret til at studere ved Universitetet kunde da ikke drages i Tvivl, blot fordi

jeg var Medlem af den Kirke. Jeg var i Sandhed taknemmelig for, at jeg før mit Universitetsophold havde tilbragt tre Aar som Missionær i Syd-Staterne, hvor jeg ofte havde mødt bitter Opposition, og hvor jeg havde faaet en god Skoling i Evangeliets Principper og et urokkeligt Vidnesbyrd om dets Sandhed.

Søndag kom, og Klokkeren fem blev jeg vist ind i Dr. Whites Studereværelse. Besynderligt nok erfarede jeg, at Invitationen var Resultatet af en Beslutning, der var truffet flere Aar før i Rusland, hvor han i 1892 havde været De forenede Staters Minister.

Det var der, at han var blevet bekendt med Grev Tolstoi, den store russiske Forfatter, Statsmand og Filosof. Der eksisterede et varmt Venskab mellem de to Mænd, og

Dr. White besøgte ofte Grev Tolstoi, som havde afgjorte og bestemte Meninger om sociale og økonomiske Problemer.

Ved en bestemt Lejlighed, da Dr. White aflagde Grev Tolstoi et Besøg, fik han at vide, at Greven, der blandt mange andre Ting, lærte, at hvert Menneske skulde fravryste Jorden nok Føde til sig selv og sin Familie, var ude i Marken for at pløje; Tolstoi praktiserede nemlig det, han lærte. Da Tolstoi saa ham, standsede han op for lige at hilse og sagde saa med karakteristisk Frimodighed: »Jeg har meget travlt i Dag, men hvis De ikke har noget imod at gaa ved Siden af mig, medens jeg pløjer, vil jeg være glad for at tale med Dem.«

Medens de to Mænd gik op og ned paa Marken, diskuterede de mange Emner og blandt disse Religion.

»Dr. White,« sagde Grev Tolstoi, »jeg vilde ønske De vilde fortælle mig noget om Deres amerikanske Religion.«

»Vi har ikke nogen Statskirke i Amerika,« svarede Dr. White.

»Det ved jeg, men hvad med Hensyn til Deres amerikanske Religion?«

Taalmodigt forklarede Dr. White da Greven, at der i Amerika er mange Religioner, og at det staar enhver frit for at tilhøre den bestemte Kirke, som han interesserer sig for.

Dertil svarede Tolstoi utaalmodigt: »Det ved jeg altsammen, men den Kirke, som jeg hentyder til havde sin Oprindelse i Amerika, og kendes i Almindelighed som Mormonkirken. Hvad kan De fortælle mig om Mormonernes Lærdomme?«

»Ja,« sagde Dr. White, »jeg ved kun meget lidt om dem. De har ikke noget godt Ry paa sig, de praktiserer Polygami og er meget overtroiske.«

Da irettesatte Grev Leo Tolstoi paa sin ærlige og oprigtige, men elskværdige Maade Ambassadøren. »Dr. White, jeg er i høj Grad forbløffet og skuffet over, at en Mand med Deres store Viden og Kundskaber er saa uvidende med Hensyn til dette vigtige Emne. Mormonerne lærer ikke alene om Himlen og dens dermed forbundne Herlighed, men hvorledes Menneskene skal leve, saa at deres sociale og økonomiske Forbindelse med hinanden eksisterer paa et sundt Grundlag. Hvis Folk følger denne Kirkes Lærdomme, kan intet standse deres Fremgang — den vil være ubegrænset. Der har i Tidens Løb været mange store Bevægelser, men de er afgaaet ved Døden eller er blevet modificeret, før de har naaet Modenhed. Hvis Mormonismen er i Stand til at holde ud, uden Indskrænkning, før den

naar tredie eller fjerde Generation, vil den blive den største Magt, Verden nogensinde har kendt.«

Det var ud af denne Diskussion med Grev Tolstoi, at Ønsket om at lære mere om Mormonismen voksede i Dr. Whites Sind. Til langt ud paa Natten havde jeg den Glæde at forklare Evangeliets Principper til denne store Doktor, og ved adskillige senere Lejligheder inviterede han mig til sit Studereværelse, for at jeg kunde forklare mere om Mormonismen.

Før jeg forlod Cornell mente jeg, at det vilde være godt at placere nogle af vor Kirkes Bøger i Biblioteket, men til min Overraskelse fandt jeg dem allerede der — ikke alene Standardværkerne, men mange andre Bøger og Skrifter. Ved at undersøge det fandt jeg ud af, at de var blevet tilstillet Biblioteket af Dr. Andrew D. White.

Fra Missionsmarken.

Ankomst.

Følgende Missionærer er ankommet til Den danske Mission for at udføre Missionærarbejde:

Adelia Bayless, Spring City, Utah (kvindelig Missionær).

Leon Keith Stevens, Montpelier, Iadho.

Floyd L. Thompson, Californien.

Vi byder disse Missionærer velkommen og nedbeder Herrens Velsignelse over dem i deres Arbejde.

Dødsfald i København.

Et trofast Medlem af Københavns Gren, Søster Ida Kamilla Larsen, afgik ved Døden den 3. Juni 1939, godt 81 Aar gammel. Søster Larsen har i mange Aar været Medlem af Kirken, og var i Besiddelse af et stærkt Vidnesbyrd om det gengivne Evangeliums Sandhed. Den afdøde efterlader sig tre Børn, hvoraf den eneste Søn, Holger M. Larsen, præsiderede over Den danske Mission fra 1929—34. De to andre er Mrs. Anna Jensen, Salt Lake City, og Fru Carla Nielsen i København. Vi udtrykker vor Sympati med de efterladte.

RANDERS: Tirsdag den 13. Juni afholdt Ungdomsforeningen en Cykleudflugt til Fussing Sø, der er beliggende i en af de smukkeste Egne ved Randers. Efter at nogle af de yngre Søkende havde haft Lejlighed til at bade i Søens dejlige Vand, blev der tændt Baal, og der blev ristet Pølser over Baalet. Vejret var godt, og Udflugten var vellykket. i alle Henseender.

RANDERS: Søndag den 18. Juni afholdt Primaryforeningen sin aarlige Konference. Der blev udført et glimrende Program af

Børnene, lige fra de smaa, hvoraf den mindste kun var tre Aar, og til de store Piger, som har gaaet i Primary i flere Aar.

ESBJERG: Søndag den 18. Juni Kl. 15,30 afholdt Esbjerg Gren sit første Friluftsmøde. Mødet blev holdt i Strandskoven. Koret sang 3 Numre, og der var to udmærkede Taler ved henholdsvis Ældste Leo Hansen og Br. Th. Christiansen. Vi haaber, der bliver flere Møder af den Slags gennem Sommeren.

ESBJERG: Søndag den 18. Juni var Esbjerg Grens Sangkor inviteret ud paa det kommunale Sygehus for at give $\frac{1}{2}$ Times Underholdning.

I Hallen, hvis Akustik er glimrende, lød Korets Sange og Missionskvartetten ualmindelig smukt, og efter Programmets Udførelse takkede Oversygeplejersken Dirigenten, Ældste Phil Jensen, med de hjertelig Ord: »Mange Tak skal I have. Det var meget smukt!« At Patienterne mente det samme, blev ogsaa fortalt til Koret. — Efter Underholdningen paa Hospitalets Hovedbygning blev Koret bedt om at gaa over paa en mindre Afdeling og ogsaa der give et Par af dets smukke Numre.

ESBJERG: Den 23. Juni, Sct. Hans Aften, samledes Esbjerg Søsken Kl. 19 $\frac{1}{2}$ for med Rutebil at køre ud til den gamle, smukke Herregaard: Endrupholm. Under munter Sang kørte Bilen afsted, og alle var i godt Humør, da Bestemelsesstedet blev naaet. Ude paa den store Eng aabnedes »Festen« med at synge: »Carry on«, hvorefter der blev danset »Amerikansk Folkedans« og leget forskellige Lege. Senere paa Aftenen serveredes der: »Hot Dogs«, og efter dette samledes Korets Medlemmer og sang: »Skumringen« og »Flaget«. Sangene lød smukt i den stille Sommeraften og samlede da ogsaa en hel Del Tilhørere; og efter at Koret havde sluttet, kom en Herre hen til Ældste Phil Jensen og spurgte, om ikke Koret vilde være saa venlig at synge Midsommervisen« og »Flaget«, naar det store Baal, der var opstillet paa Engen, blev tændt. Det viste sig, at 2 Landbo-Ungdomsforeninger holdt Fest i Endrupholm, og at det var Formanden, der havde henvendt sig til Dirigenten og anmodet om Korets Assistance. Naturligvis stillede Koret sig til Raadighed, og mens Flammerne fra Baalet slog op mod den blaa Sommerhimmel, fulgtes den af Sangens glade Toner. Efter Baalet var der stort Festfyrværkeri. Et flot Syn var det at se de store Raketter stige op mod Himlen samtidig med, at de spejlede sig i den blanke Aa. — Da Søsken efter Fyrværkeriet samledes igen, mødte der dem en stor Overraskelse, idet Ældste Phil Jensen havde modtaget Invitation fra Ungdomsforeningerne til Korets Medlemmer om at drikke en Kop Chokolade som en Paaskønnelse for de smukke Sange, Koret havde sunget i Aftenens Løb.

Aftenen var fuldtud dejlig. Esbjerg Søsken viste endnu en Gang, at de kan tilbringe en fornøjelig Tid sammen. Og under Latter og Sang stævnede vi hjemad mod vort kære Esbjerg.